

РЕШЕНИЕ

№ 5817

гр. София, 26.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **551** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.ДОПК, вр. с чл. 96 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Ревизионен акт № СФР18-РД-77-76/19.09.2018 година, издаден от Е. К. К.- главен инспектор по приходите при СО и М. Б. С.- главен инспектор по приходите-ръководител на ревизията, потвърден с Решение № СОАСВ- Д28-41/07.12.2018 година на Кмет на Столична община.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт. Твърди се, че същият е издаден при съществено нарушение на съдопроизводствените правила в посока необсъждане на възраженията на жалбоподателя, необсъждане на всички събрани в хода на производството доказателства. Посочва се още, че при издаването на РА са допуснати нарушения на материалния закон, като изобщо не е отчетено обстоятелството, че дружеството е извършило коректна обезценка на недвижимите имоти, която обезценка е осчетоводена по надлежния ред, но това не е взето предвид в хода на ревизията. Посочва се още, че неправилно са определени задълженията за недвижими имоти и Такса битови отпадъци. Искане се отмяна на ревизионния акт и се претендират сторените по делото разноси.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма] редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, се представлява от адвокат Й.,редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли ревизионният акт да бъде отменен. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно незаконосъобразността на ревизионния акт развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата- Кмет на Столична община,редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от адвокат Р., редовно упълномощен, който оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от прокурор Малинова, която намира жалбата за неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

.Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № СОА 16-РД-09-718/07.04.2016 година Кмет на Столична община определил за органи по приходите следните служители от състава на Столична общинска администрация,заемащи изброените длъжности в Дирекция ”Ревизии и събиране на вземания” при Столична община, които извършват производството по установяването, обезпечаването, събирането и контрол по вземанията от местни данъци и местни такси за битови отпадъци и такса за технически услуги,имащи правата и задълженията на административни органи по приходите- Директор на Дирекция” Ревизии и събиране на вземания”, Началници на отдели в Дирекция” Ревизии и събиране на вземания”, главните инспектори в отделите в Дирекция” РСВ”, старшите инспектор, инспекторите в отделите на Дирекция” РСВ”, главните експерти в отделите на Дирекция” РСВ”, старшите експерти и експертите в отделите на Дирекция” РСВ”.

Със Заповед №РД-154992/28.05.2015 година Кмет на Столична община преназначил М. Б. С. на длъжността-Главен инспектор в Отдел” Ревизионен контрол” към Дирекция” Ревизии и събиране на вземания” считано от 01.06.2015 година за неопределено време.

Със Заповед СОА16-РД-157002/18.07.2016 година на Кмет на Столична [община] Х.- С. е назначена на длъжност- Главен инспектор в Отдел” Ревизионен контрол” към Дирекция ”Ревизии и събиране на вземания“,считано от 01.08.2016 година.

Със Заповед №СОА17-РД11170/01.11.2017 година Кмет на Столична община назначил Е. К. К. на длъжност Началник Отдел” Ревизионен контрол към Дирекция”Ревизии и събиране на вземания”,Направление”Финанси и стопанска дейност”, считано от датата на заемане на длъжността - 07.11.2017 година.

С Разпореждане СФР17ВК66-6131/13.11.2017 година Директор на Дирекция” Ревизии и събиране на вземания” при Столична община определил Е. К. К. на длъжност- Началник отдел” Ревизионен контрол към Дирекция” Ревизии и събиране на вземания” при Столична община, в случай на отсъствие на Е. К. К. функциите на компетентен орган да се изпълняват от В. М. П. на длъжност – Главен инспектор по приходите.

Със Заповед за възлагане на ревизия №СФР 168РД-01-10/06.02.2018 година, Началник отдел“ Ревизионен контрол“ Е. К. К. възложил да бъде извършена ревизия на [фирма] [населено място], определил състава на ревизиращия екип- М. Б. С. на длъжност-Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията, Н. Ц. Х.-С. на длъжност—главен инспектор по приходите,обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- Данък върху недвижимите имоти 01.01.2013 година-31.12.2017 година, Такса битови отпадъци 01.01.2013 година-31.12.2017 година,срока в който следва да завърши ревизията –3 месеца ,считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на 08.02.2018 година на член на Съвета на директорите / видно от разписката неразделна част от заповедта.

С нова Заповед за възлагане на ревизия от 08.05.2018 година Началник отдел” Ревизионен контрол”- Е. К. определил нов срок за завършване на ревизията до 08.07.2018 година. Новата ЗВР е връчена на пълномощник на ревизиращия данъчен субект на дата 11.05.2018 година , за чиято представителна власт по делото се съдържат писмени доказателства.

На 13.07.2018 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия екип съставили РД № СФПР18- ТД-26-253813.07.2018 година, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизиращия данъчен субект по видове и по периоди,подробно посочени в него.

РД е връчен на член на Съвета на директорите на ревизиращия данъчен субект на 23.07.2018 година.

На 27.07.2018 година дружеството–жалбоподател депозирало Молба до ревизиращия екип, с която поискал удължаване срока за представяне на писмени възражения срещу съставения ревизионен доклад.

С Решение № от 31.07.2018 година орган по приходите, включен в състава на ревизиращия екип удължил срока за представяне на писмено възражение срещу съставения РД до 06.09.2018 година.

На 05.09.2018 година дружеството- жалбоподател депозирало писмено възражение срещу съставения РД,в което подробно изложило несъгласието си с предложението за установяване.

На 19.09.2018 година, Е. К. К. на длъжност-Началник отдел Ревизионен контрол и М. Б. С. на длъжност- главен инспектор – ръководител на ревизията издали обжалвания РА №СФР18-РД-77-76, с който установили задълженията на ревизиращия субект по видове и по периоди.

РА е в ръчен на 25.09.2018 година на представляващия ревизиращия данъчен субект.

На 08.10.2018 година жалбоподателят депозирал жалба срещу издадения ревизионен акт до Кмет на Столична община .

Със Заповед № СОА18-РД15-12387/06.12.2018 година Кмет на Столична община възложил на А. Х. А.-Заместник-кмет на Столична община направление„Социални дейности и интеграция на хора с увреждания при СО да замества за периода от 07.12.2018 година до 10.12.2018 година включително, като изпълнява функциите на Кмет на СО, в т. ч и на работодател по реда и условията на чл.6,ал.2 от ЗДСл.

С Решение №СОА- РД 28-41/07.12.2018 година Кмет на Столична община изменил обжалвания РА в частта на определените задължения за Такса битови отпадъци като ТБО за 2013 година посоченият размер от 84 845.29 лева, определил на 0 лева, както и размерът на прилежащите лихви от 41 333.59 лева определил на 40 885.79 лева,

ТБО за 2016 година като посоченият размер от 722 440 лева определил на 709 494.19 лева и размерът на прилежащата лихва от 158 051.87 лева определил на 154 238.99 лева и отхвърлил жалбата в останалата част като неоснователна.

Решението е подписано от името на Кмет на Столична община, но е издадено от Заместник- кмет на Столична община, действащ в качеството на Кмет на Столична община.

На 20.12.2018 година дружеството жалбоподател депозирало жалба до АССГ срещу издадения РА.

По делото са приложени всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства , описани в 3 броя папки приложения.

Назначена е,изслушана и неоспорена от страните съдебно-счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лизц е дало подробен отговор на въпросите,поставени му като задача,а разпитан в съдебно заседание,експертът заявява, че поддържа заключението си .

Назначена е основна и допълнителна съдебно- техническа експертиза, като в двете заключения вещото лице дава подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание ,експертът заявява, че поддържа заключението си.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима ,подадена в преклузивния срок по чл.156,ал.1 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,жалбата се явява частично основателна.Съображенията за това са следните:

Установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на [Данъчно-осигурителния процесуален кодекс](#). Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред по рагмунт от разпоредбата на чл.4,ла.1 от ЗМДТ.От своя страна,съгласно чл.4,ал.3 от ЗМДТ,в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители.Служителите по ал. 3 се определят със заповед на Кмета на общината. В съответствие с разпоредбата на чл.4,ал.5 от ЗМДТ,кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по [чл. 152, ал. 2](#) от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите.

Съгласно чл.110,ал.2 от ДОПК,ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски,а проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. С проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице- аргумент от алинея трета на чл.110 от ДОПК/като в правомощията на органа е да избере един от способите за контрол по постъпило искане за прихващане или възстановяване- или ревизия или проверка.

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт,

съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт рег. № СФР-18-РД77-76/19.09.2018 година е издаден от компетентни органи- това е Е. К. К. на длъжност- Началник отдел” Ревизионен контрол/орган, възложил ревизията/ и М. Б. С. на длъжност- главен инспектор по приходите. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства се установява, че лицето Е. К. е заемал длъжността- Началник отдел” Ревизионен контрол”- орган по приходите към СО към датата на издаване на ЗВР и РА и е определен за орган, който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК въз основа на изрично разпореждане на Директор на Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания“ при Столична община. Установено е още ,че лицето М. С. е заемала длъжността-Главен инспектор в Отдел“Ревизионен контрол“ към Дирекция“ Ревизии и събиране на вземания „към Столична община. Наред с това е установено още,че лицето Н. Ц. Х.-С. е заемала длъжността- Главен инспектор в Отдел” Ревизионен контрол” към СО и същата е надлежно оправомощена от Кмета на Столична община с нарочна Заповед за орган по приходите, който да извършва производства по установяване,обезпечаването,събирането и контрола по вземанията за местни данъци и местните такса за битови отпадъци и такса за технически услуги и имащи правата и задълженията на административни органи по местни приходи.

Настоящият съдебен състав намира ,че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119, ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година-органът,възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията. Безспорно тази промяна в органите, които могат да издават ревизионен акт водят и до промяна в самия ред за издаване на акта, както и до промяна в самата процедура по издаване на РА. Измененията на чл.119 от ДОПК, са в сила от 01.01.2013 година и засягат само и единствено образуваните след тази дата ревизионни производства. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК. В конкретния случай, ревизионното производство е образувано на дата 06.02.2018 година – след влизане в сила на цитираното изменение на нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК и същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма,което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба. Настоящият съдебен състав намира ,че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119, ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година- органът,възложил ревизията и органът по приходите ,определен за ръководител на ревизията-органът,възложил ревизията и органът по приходите,определен за ръководител на ревизията. Измененията на чл.119 от ДОПК, са в сила от 01.01.2013 година и засягат само и единствено образуваните след тази дата ревизионни производства.Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК. В конкретния случай, ревизионното производство е първо и ревизионното производство е започнало на дата 01.06.2016 година, когато вече са били в сила измененията на нормата на чл.119 от ДОПК, при което и при висящност на ревизионното производство,конкретно обжалваният ревизионен акт е издаден именно от органи по приходите,посочени в нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК и то при

действието на новата редакция в сила от 01.01.2013 година.

В конкретния случай, ревизионното производство е образувано на дата 06.02.2018 година с издаване на първата ЗВР – след влизане в сила на цитираното изменение на нормата на чл.119,ла.1 от ДОПК и същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма, което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба.Наред с това, в ТР № 5/2016 година по Тълкувателно дело № 10/2016 година на Общото събрание на ВАС, е посочено, че“Според чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК ревизията може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. **Чл. 118, ал. 2 ДОПК разпорежда, че ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция за приходите. Според последната разпоредба това са служителите, заемащи длъжност „държавен експерт по приходите”, „държавен инспектор по приходите”, „главен експерт по приходите”, „старши експерт по приходите”, „експерт по приходите”, „главен инспектор по приходите”, „старши инспектор по приходите” и „инспектор по приходите”. Чл. 119, ал. 2 ДОПК (действаща редакция ДВ, бр. 82/2012 г., в сила от 01.01.2013 г.) разпорежда, че ревизионният акт се издава от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Предишната редакция на текста (в сила до 01.01.2013 г.) предвижда органът възложил ревизията, да определи със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Нормата на чл. 119 ДОПК урежда конкретната процедура по издаването на ревизионния акт. Разликата в двете редакции на чл. 119, ал. 2 ДОПК – тази от първоначалното приемане на кодекса до 31.12.2012 г. и сега действащата от 01.01.2013 г. е в това, че при старата редакция определянето на конкретния орган, компетентен да издаде ревизионния акт, се случва в края на процедурата, а според сега действащата редакция това се определя в самото начало. И при предишната, и при сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, органът по приходите възложил ревизията, определя издателя на ревизионния акт. За да е налице валидно издаден ревизионен акт в общата хипотеза на чл. 119, ал. 2 ДОПК, последният следва да е издаден от две лица : 1. от орган по приходите, определен за ръководител на ревизията със заповедта за възлагането на ревизията и 2. от органа, имащ качеството на „възложил ревизията”, определен за това с акт на директора на компетентната териториална дирекция. Нормата на чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК не поставя изискване каква длъжност следва да заема определения от териториалния директор орган по приходите. Единственото условие е това лице да притежава качеството „орган по приходите”. Кой са органи по приходите е дефинирано в разпоредбата на чл. 7, ал. 1, т. 1 - 4 ЗНАП, в това число и лицата по т. 3 – директори на дирекции, началници на отдели и сектори – най-честият кръг от служители, определяни от териториалния директор за лица по чл. 112,ал. 2 ДОПК.Тълкуването на разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал.2 ДОПК води до извода, че нормата на чл. 118, ал.2 дефинира какво представлява ревизионният акт и кой го издава по принцип, докато разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК урежда конкретната процедура по издаване на ревизионния акт. Нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК е свързана със старата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, когато ревизионният акт се издава еднолично, поради което тя не е съобразена с изменението на разпоредбата в сила от 01.01.2013 г. По отменената вече редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, издателят на акта е едноличен орган, като това не е органът възложил**

ревизията, и той следва да е в кръга на лицата, посочени в чл. 118, ал. 2 ДОПК. След изменението на чл. 119, ал. 2 ДОПК от 01.01.2013 г. ревизионният акт се издава съвместно от два органа – единият е органът възложил ревизията, а другият е ръководителят на ревизията. Изменението на разпоредбата касае както органа издател на акта, така и начина на определяне на издателя на акта: по отменената редакция с нарочна заповед, а по сега действащата редакция единият е определен по силата на закона и заповедта на териториалния директор - чл. 112, ал. 2, т. 1 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК, а вторият от първия орган въз основа на заповедта за възлагане на ревизия – чл.113,ал.1,т.2 ДОПК.

Следователно разпоредбата на чл.119, ал. 2 ДОПК, в редакцията след 01.01.2013 г., определя качествата на лицата, които са компетентни да издадат ревизионния акт и при проверка за действителността на акта следва да се установи дали тези качества са налице. Не намира опора в закона тезата, че разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК следва да се прилагат кумулативно. Нормата на чл. 119, ал. 2 ДОПК в предишната си редакция (в сила до 01.01.2013 г.) не посочва изрично какви длъжности следва да заемат органите по приходите, които следва да издадат ревизионния акт. Нормата единствено поставя условие този орган да бъде посочен от този, чиято е компетентността по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК за възлагане на ревизия. След като в сега действащата разпоредба на чл. 119, ал. 2 ДОПК императивно са посочени лицата, които издават ревизионния акт, като липсва изрично оправомощаване на органа по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК (липсва изискване за издаване на заповед за определяне на компетентен орган 3.), то не е необходима и конкретизацията на длъжностното качество на органите, каквато конкретизация се прави от нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК. Ако има такава конкретизация, то тя се отнася единствено и само по отношение на лицата от ревизиращия екип, определени със заповедта по чл. 113, ал. 1, т. 2 ДОПК, но не и по отношение на лицето възложило ревизията, за което има единствено изискване да е орган по приходите по смисъла на чл. 7, ал. 1 ЗНАП. Сега действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК няма по- тясно приложно поле от предишната редакция. Поради това не може да бъде изграден извод, че и двамата съставители на ревизионния акт следва да са в кръга на лицата, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 ЗНАП. Според действалата до 01.01.2013 г. Редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК, ревизионният акт се издава само от едно лице, за чието оправомощаване се издава нарочна заповед, докато според сегашната редакция ревизионният акт се издава от две лица, едното от които е лицето възложило ревизията, а другото е лицето, което е било ръководител на екипа. Включването в кръга на тези лица на лицето възложило ревизията води до извод, че целта на изменението на закона е да се обезпечи участието на контролния орган, възлагащ ревизията, в крайния акт, с която приключва производството, за да се оптимизира качеството на процеса. Приетото изменение на чл. 119, ал. 2 ДОПК не стеснява приложното поле на разпоредбата. Разпоредбите на чл. 118, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК се намират в един и същ нормативен акт – ДОПК. Следователно те са равни по степен императивни норми, определящи компетентните лица да издават ревизионни актове. Под „досегашен ред” следва разбира издаването на ревизионни актове по висящи производства да продължи съобразно изискванията на чл.118,ал.2 във вр. с чл. 119, ал. 2 ДОПК в редакцията до 01.01.2013 г. С нормата на § 35,ал.1 от ПЗР на ЗИДДОПК – ДВ, бр. 82 от 2012 г., в сила от 01.01.2013 г., ясно е изразена волята на законодателя след 01.01.2013 г. ревизионните актове по новообразуваните производства да

бъдат издавани от органите, определени по действащата редакция на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Поради това не може да се твърди, че нормата на чл. 118, ал. 2 ДОПК въвежда ограничение по отношение на органите, издаващи ревизионния акт по чл. 119, ал. 2 ДОПК. Материалната компетентност за издаване на ревизионния акт по отношение на органа, който издава заповедта за възлагане на ревизията, произтича по силата на закона - чл. 119, ал. 2 ДОПК, а не по силата на заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. Поради това не намира подкрепа в закона тезата, че този орган има само процесуална компетентност да издаде акта, а да няма материална такава“.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл. 120, ал. 1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, който е вътрешно служебен акт. Ревизионният доклад е подписан от всички органи, които са участвали в ревизионното производство. В ТР №5 /22. 06. 2015 година на ВАС“ е посочено, че макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслажда върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“.

„Друг извод не следва от сезиращата функция на ревизионния доклад и свързаните с момента на издаването му срокове, тъй като уведомяването на органа, възложил ревизията, не е правопораждащ факт за възникването на компетентността за издаването на ревизионния акт. Тя не произтича от ревизионния доклад, а е нормативно установена и персонално определена, поради което пороците на ревизионния доклад не рефлектират върху валидността на ревизионния акт. В качеството си на процесуален акт ревизионният доклад е процесуална предпоставка за издаването на ревизионния акт, а при липса на процесуална предпоставка е налице неспазване на процесуалните разпоредби по смисъла на [чл. 160, ал. 2 ДОПК](#), но не и толкова тежък порок, който да обуслови извод за нищожност на РА. Ревизионният доклад е подписан от всички органи по приходите. Разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, която предвижда, че ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт, не дерогира систематично предхождащата я норма на чл. 120, ал. 1, т. 5 ДОПК, включваща сред задължителните реквизити на ревизионния акт наличието на мотиви за издаването му. И двете разпоредби са част от чл. 120 ДОПК, озаглавен „Съдържание на ревизионния акт“, а това сочи, че ревизионният доклад също е част от нормативно изискуемото съдържание на ревизионния акт. При наличие на порок в законоустановената форма, изразяващ се в липса на мотиви, опорочаването също не е толкова съществено, че да се приравни с пълна липса на форма, а оттам и на волеизявление, поради което отново не мотивира извод за нищожност на издадения ревизионен акт. Горното обосновава заключението, че не е налице нищожност на ревизионния акт, ако в ревизионния доклад, който е неразделна част от него, не е спазено изискването на чл. 117, ал. 2, т. 10 ДОПК за полагане на подписи от всички органи по приходите, които са го съставили“.

Връчването на, ЗВР, РД и РА е станало при спазване на разпоредбата на чл. 29 ал.6 от ДОПК, според която съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. В конкретната хипотеза всички актове и съобщения са връчени на пълномощник или член на СД на ревизирувания данъчен субект. На следващо място, в [ДОПК в частност в разпоредбата на чл.113, чл.117 и чл.120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство, но](#) следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса- аргумент от разпоредбата на чл.33 от ДОПК-Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книгата за реализиране на административна наказателна отговорност, за които се прилага [Законът за административните нарушения и наказания](#). С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита, и по никакъв начин не може да се говори за нищожен ревизионен акт.

При издаването му, органите по приходите са спазили процесуално-правните разпоредби и най-вече на нормата на чл.114 от ДОПК. Ревизионното производство е първо, като със ЗВР от 06.02.2018 година е определен тримесечен срок за завършване на ревизията, но поради недостатъчност на срока, същият е удължен от органа, възложил ревизията с още два месеца. Ревизионното производство е приключило по реда и в сроковете, предвидени в ДОПК. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения в посока необсъждане на доказателствата и несъбирането на относимите доказателства, защото в хода на ревизионното производство, органите по приходите са събрали относимите доказателства. Наред с това, дори и да не събрани доказателства в хода на ревизионното производство, то няма правна пречка същите да бъдат представени и в хода на съдебното производство. Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения в посока необсъждане на доказателствата и несъбирането на относимите доказателства, защото в хода на ревизионното производство то няма правна пречка същите да бъдат представени и в хода на съдебното. Нещо повече дори, РД е издаден в сроковете визирани в ДОПК- в частност на чл. 117, ал.1 от ДОПК, ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията. Дори и ревизионният доклад да е съставен след изтичане на този посочен срок, то това не го прави нищожен, нито пък лишава съставителите на РД от правото да го съставят, защото сроковете за съставянето на ревизионния доклад са инструктивни и с изтичането им не са погасява правото на съответните органи да го съставят.

При издаване на ревизионния акт са нарушени материално-правните разпоредби на ЗМДТ и Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, приета от СОС.

Правната регламентация на данък за недвижимите имоти се намира в чл.4 и сл. от ЗМДТ. Размерът на данъка се определя от служители на общинската администрация /чл.4, ал.1 от ЗМДТ/, които имат правата и задълженията на органи по

приходите /чл.4, ал.3 от ЗМДТ/ въз основа на подадена от данъчния субект декларации.Основа за изчисляване размера на данъка, е данъчната оценка на имота. В чл 10 от ЗМДТ (Изм. - ДВ, бр. 106 от 2004 г., в сила от 01.01.2005 г., доп. - ДВ, бр. 39 от 2011 г.) е посочено, че с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по **чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията** и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. В чл. 11 от ЗМДТ са визирани данъчно-задължените лица и това са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. В алинея втора/ дестваща към процесните периоди- (Доп. - ДВ, бр. 153 от 1998 г., изм. - ДВ, бр. 106 от 2004 г., в сила от 01.01.2005 г., доп. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г.) е доуточнено , че собственикът на сграда, построена върху държавен или общински поземлен имот, е данъчно задължен и за този имот или съответната част от него,а при учредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят.Не се облагат с данък поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии, както и поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост,земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен,недвижимите имоти с данъчна оценка до 1680 лв. включително. В чл. 13 от ЗМДТ изрично е посочено, че данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не. По аргумент от чл.14 ,ал.1 от ЗМДТ: изм. ДВ. бр.**98** от 14 Декември 2010 година за новопостроените или придобитите по друг начин имоти собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти,а когато собственикът,съответно носителят на ограниченото вещно право, е предприятие, в декларацията по ал. 1 се посочва и отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка. В чл.14,ал.3 от ЗМДТ(Изм. - ДВ, бр. 103 от 1999 г., в сила от 01.01.2000 г., изм. - ДВ, бр. 100 от 2005 г., в сила от 01.01.2006 г., предишна ал. 2 - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г.) При промяна на някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчно задължените лица уведомяват общината по реда и в срока по ал. 1/ с подаване на нова декларация. Чл.19 от ЗМДТ регламентира определянето на данъка- Данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по **чл. 10, ал. 1** към 1 януари на годината, за която се дължи и се съобщава на лицата до 1 март на същата година, а при промяна на данъчната оценка на имота през годината данъкът се определя върху новата оценка от месеца, следващ месеца на промяната. В случаите на промяна от общинските съвети на границите на зоните в населените места и категориите на вилните зони или на населените места данъкът се определя върху новата данъчна оценка от 1 януари на следващата година. По силата на алинея четвърта на чл.19 от ЗМДТ/ в редакцията действаща към ревизираните периоди/ - ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г.) -алинея 3, изречение първо не се прилага за нежилищните имоти, които са собственост на предприятията или върху които им е учредено ограничено вещно право на ползване. Чл.20 от ЗМДТ/ (Изм. - ДВ, бр. 109 от 2001 г., в сила от 01.01.2002 г., изм. - ДВ, бр. 100 от 2005 г., в сила от 01.01.2006 г.) сочи, че данъчната оценка на недвижимите имоти на гражданите се определя от служител на общинската администрация по норми съгласно **приложение № 2** в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта,

конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица. В чл.21 от ЗМДТ е регламентирано(1) (Доп. - ДВ, бр. 153 от 1998 г., изм. - ДВ, бр. 102 от 2000 г., в сила от 01.01.2001 г., изм. - ДВ, бр. 109 от 2001 г., в сила от 01.01.2002 г., изм. - ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2011 г.), че данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно **приложение № 2**, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно **приложение № 2**. При липса на счетоводни данни данъчната оценка се определя от служител на общинската администрация за сметка на данъчно задълженото лице. Данъчната оценка се определя от служител на общинската администрация и при наличие на счетоводни данни, определени в нарушение на приложимото счетоводно законодателство. Определянето на данъчната оценка се извършва по реда на **Данъчно-осигурителния процесуален кодекс**. По силата на <https://web6.ciela.net/FilterPractices/FilterSubItems?practiceButtonText=301:чл.%2028%20ал.%201;&documentId=2134174720&act=ЗАКОН%20ЗА%20МЕСТНИТЕ%20ДАНЪЦИ%20И%20АКСИ> чл.28 от ЗМДТ (1) (Доп. - ДВ, бр. 153 от 1998 г., изм. - ДВ, бр. 102 от 2000 г., в сила от 01.01.2001 г., изм. - ДВ, бр. 98 от 2010 г., в сила от 01.01.2011 г., изм. - ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г.) данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим, а на предплатилите до 30 април за цялата година се прави отстъпка 5 на сто. При прехвърляне на недвижим имот или при учредяване на вещни права върху недвижим имот дължимият до прехвърлянето/учредяването данък, включително за месеца на прехвърлянето учредяването, се заплаща от прехвърлителя/учредителя преди прехвърлянето/ учредяването. Данъкът върху недвижимите имоти постъпва в приход на бюджета на общината, на територията на която се намира имотът. Данъкът, дължим от концесионера за имот, разположен на територията на повече от една община, постъпва в приход на общината, на чиято територия е по-голямата част от имота.

Данък върху недвижимите имоти е публично държавно вземане и неговата законоустановеност е регламентирана в чл.60 от Конституцията .

В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че дружеството – жалбоподател притежава нежилищен имот – земя и сграда, находящ се в [населено място] , район "Т.", [улица], № 2, представляващ търговски и развлекателен комплекс с подземен паркинг и две нива с обща разгърната застроена площ от 44 800 кв. метра заедно с УПИ, в който е построен имотът- УПИ- VI кв.3 по плана на [населено място] в местността „ Ю. парк II част, район „Т.“ с площ от 12 078 кв. метра, като имотът е придобит по силата на НА № 14, том I, рег.№692, дело № 14 от 25-022004 година и е деклариран от страна на жалбоподателя с Декларация по чл.17 от ЗМДТ на 24.08.2006 година- земя и сграда/ след получаване на разрешението за ползване от 12.02.2006 година с отчетна стойност общо в размер на 174 904 139 лева, в това число земя отчетна стойност в размер на 28 347 000 лева и за сграда търговски комплекс- отчетна стойност в размер на 146 557 139 лева. По отношение на този имот жалбоподателят е подал декларация по чл.14 от ЗМДТ на 25.06.2010 година. Наред с това за този имот са подавани коригиращи Декларация по чл.14 от ЗМДТ на 24.07.2013 година за декларирана промяна в отчетната стойност на земя и сграда-175 038 418.29 лева, в това число земя с отчетна стойност 28 347 000 лева и за Сграда- търговски комплекс отчетна стойност- 146 691 418.29 лева. Декларацията е придружена с обратна ведомост за периода 01.01.2013 година-30.06.2013 година, Справка за сметка 1101- Земя –ИИ” за периода от 01.01.2013 година-30.06.2013 година и Справка за сметка 1121” Подобрене за сграда ИИ” за периода от 01.01.2013 година -30.06.2013 година, Декларация по чл.14 ЗМДТ от 31.03.2014 година за деклариране на промяна в

отчетната стойност на земя и сграда, като декларираната стойност възлиза общо в размер на 176 355 351.40 лева, в това число земя- отчетна стойност- 28 347 000 лева и за сграда Търговски център отчетна стойност- 148 008 351.40 лева и отново Декларацията е придружена с Оборотна ведомост за периода. Декларация по чл.14 от ЗМДТ от 20.02.2015 година за декларирана промяна в отчетната стойност на земя и сграда, като декларираните отчетни стойности възлизат общо в размер на 176 358 026.47 лева в това число земя -отчетна стойност 28 347 000 лева и за сграда- Търговски център отчетна стойност- 148 011 026.47 лева, към декларацията отново са приложени- Оборотна ведомост за периода 01.01.2014 година -31.12.2014 година, Справка по сметка -Земя и Справка по сметка -Подобрения на сграда ИИ”.

От доказателствата по делото също е установено, че дружеството жалбоподател е осчетоводил отчетните стойности на имотите и същите са намерили отражение в ГФО за 2013, 2014 година, 2015 и 2016 година.

На тази плоскост ревизирианият данъчен субект е задължено лице за данък недвижими имоти.

От заключението на вещото лице,изготвило съдебно-счетоводната експертиза,неоспорена от страните,което настоящият съдебен състав намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че през процесните периоди дружеството-жалбоподател е прилагало Международни стандарти за финансови отчети, като в Годишните доклади за дейността и годишните финансови отчети на [фирма] за всяка година от процесния период **01.01.2013 г. – 31.12.2017** година за всяка година от процесния период и в приложението към съответния финансов отчет е записано, че дружеството прилага изискванията на Международните счетоводни стандарти за финансови отчети /МСФО/,в докладите на независимия одитор ”представеният годишен доклад за дейността е в съответствие с финансовия отчет за съответната година”,дружеството признава за инвестиционни имоти следните активиСграда, като повече от 50 % от общата застроена площ се отдава като оперативен лизинг и стойността ѝ е равна или по-висока от минималния праг за признаване на активите като нетекущи,Сграда, която не се използва, но се притежава с цел отдаване под наем с един или повече оперативни лизинга, като стойността ѝ е равна на или по-висока от минималния праг за признаване на активите като нетекущи,Земя, държана за увеличаване стойността на капитала и стойността ѝ е равна на или по-висока от минималния праг на признаване на активите като нетекущи,Земя, държана за бъдещо използване и стойността ѝ е равна на или по-висока от минималния праг за признаване на активите като нетекущи, като дружеството е **избрало модела на цената на придобиване за последваща оценка на инвестиционните имоти** и кои от разходите по инвестиционния имот се признават за последващи разходи. Вещото лице посочва още, че *всички тези изисквания относно признаването на определени имоти и отчитането им като такива, а също и избор на модел за отчитане на инвестиционните имоти са посочени в МСФО №40 Инвестиционни имоти, като в § 56* от МСФО №40 е пояснено,че след първоначалното признаване, предприятието, което избира модела на цената на придобиване, оценява всички свои инвестиционни имоти в съответствие с изискванията на **МСС 16** Имоти, машини и съоръжения за този модел, различни от тези, които отговарят на критериите за друга класификация.В §5 . (Изм. - Регламент (ЕО) № 70/2009, ОВ L 21, 24/01/2009, РЕГЛАМЕНТ (ЕО) №2017/1986, ОВ L 291, 09/11/2017) от МСС 16 е посочено, че предприятие, което използва модела на цената на придобиване за инвестиционни имоти, съгласно МСС 40 Инвестиционни имоти използва модела на цената на придобиване и в настоящия стандарт /№16/ за притежаваните инвестиционни имоти, а в § 30 от МСС **16** Имоти, машини и съоръжения е доуточнено, че след признаване като актив дадена позиция от имоти,

машини и съоръжения се отчита по нейната цена на придобиване минус натрупаната амортизация и натрупаните загуби от обезценка.

Модел на преоценка §31. (Изм. - Регламент (ЕО) № 1274/2008, ОВ L 339, 18/12/2008)

След първоначалното признаване за актив всеки имот, машина и съоръжение, чиято справедлива стойност може да се оцени надеждно, се отчита по преоценена стойност, която е справедливата стойност на актива към датата на преоценката минус всички последвали натрупани амортизации, както и последвалите натрупани загуби от обезценка. Преоценките се правят достатъчно редовно, за да се гарантира, че балансовата сума не се различава съществено от тази, която би била определена при използването на справедливата стойност към датата на счетоводния отчет за финансово състояние. В счетоводен стандарт №4-Отчитане на амортизациите и МСС №16 Имоти, машини и съоръжения са дадени легални определения на различни понятия. **Отчетна стойност** – това е стойността, по която активът се води счетоводно в предприятието. Тя може да бъде историческата цена на придобиване при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане;

Балансова стойност е стойността, по която активът се отразява в счетоводния баланс. Тази стойност представлява разликата между отчетната стойност и начислената до момента амортизация на амортизируемия актив. Тя не може да бъде по-ниска от остатъчната стойност на актива;

Остатъчна стойност - предполагаемата стойност, която предприятието очаква да получи от амортизируем актив при изтичането на срока му на годност след извеждането му от употреба. Тази стойност зависи от вида на сделката по извеждането на актива - продажба, замяна, подмяна с доплащане, бракуване и т.н.

Справедлива стойност - цената, получена за продажбата на актив или платена за прехвърлянето на пасив в обичайна сделка между пазарни участници към датата на оценяване. (вж. МСФО 13 "Оценяване по справедлива стойност").

Възстановима стойност е по-високата от справедливата стойност на даден актив, намалена с разходите за продажбата и неговата стойност в употреба.

Полезен живот: периодът, през който един актив се очаква да бъде наличен за използване от предприятието или броят на произведените или подобни единици, които се очаква предприятието да получи от актива;

Загуба от обезценка - сумата, с която балансовата стойност на актива надвишава неговата възстановима стойност.

Амортизация - разходът, признат за отчетния период, получен в резултат на разсрочване на амортизируемата стойност на даден актив през предполагаемия му срок на годност / периодът, през който се предполага, че амортизируемият актив ще бъде използван от предприятието/.

Амортизируема стойност - стойността на амортизируемия актив, която подлежи на амортизация през предполагаемия му срок на годност. Тази стойност представлява разликата между отчетната стойност на актива и неговата остатъчна стойност;

Амортизационна норма - съотношението, което може да бъде изчислено по следните начини /за случая/: като процент - съотношението между амортизируемата стойност, приета за сто, и срока на годност на амортизируемия актив в години; или като коефициент – съотношението между амортизационната квота и амортизируемата стойност.

Начислена амортизация - сборът от амортизациите през отчетните периоди от началото на срока на годност на амортизируемия актив до момента, включително корекциите, извършени от преоценките на амортизациите

Метод на амортизация - начинът, по който се определя размерът на амортизацията през отделните отчетни периоди в рамките на срока на годност на амортизируемия актив.

Вещото лице е посочило, че в Приложение №3 към Годишните финансови отчети /ГФО/ на [фирма] за всяка от годините се представя в табличен вид как се променят отчетните, балансовите стойности, амортизацията, загубите от обезценки, като данните обхващат информацията от 01 януари на предходната година до 31 декември на текущата година, за която се изготвя ГФО и целта на това подробно разяснение е да може потребителите на финансова информация да се запознаят с изменението в стойността на инвестиционните имоти, а също дали са придобити нови и отписани ли са някои от притежаваните имоти през съответния отчетен период.

Международните счетоводни стандарти за финансови отчети /МСФО/ изискват извършване на проверка за обезценка на инвестиционни имоти в края на всеки отчетен период.

От заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза е видно, че [фирма] е прилагало счетоводна политика, която правилно е съобразена с изискванията на Международните счетоводни стандарти относно извършване на проверка за обезценка на инвестиционния имот, което е оповестено в одитираните финансови отчети за всеки един период от процесния, като за всеки един период са приложени **оценки на инвестиционните имоти от лицензирани оценители**, като информацията за дружеството, извършило оценката, пазарната стойност на имота и датата на съответния доклад, а **Инвестиционните имоти са заведени по следните счетоводни сметки на [фирма]/подробно посочине в заключението/ и обезценката и амортизацията на активите са различни понятия** и коригират тяхната стойност след първоначалното им завеждане в счетоводството на всяко дружество, с изчисления, които се извършват по различен начин и съобразно различни изисквания, което е уредено в съответните счетоводни стандарти, а за отчитане амортизацията на активите се използват различни амортизационни норми, съобразно възприетите методи на амортизация за отделните групи активи, като за отчитане амортизацията на инвестиционните имоти в счетоводството на [фирма] се използват счетоводни сметки, отново подробно посочени в заключението. Правилата за преоценка на имотите, коригирането на тяхната стойност са описани в МСС 16 Имоти, машини и съоръжения - §35. Когато се преоценява отделен имот, машина и съоръжение, балансовата стойност на този актив се коригира до преоценената стойност. *Натрупаната амортизация към датата на преоценката се коригира, така че да е равна на разликата между брутната балансова стойност и балансовата стойност на актива, след като се вземат под внимание натрупаните загуби от обезценка или натрупаната амортизация се отписва за сметка на брутната балансова стойност на актива.*

Сумата на корекцията на натрупаната амортизация съставлява част от увеличението или намалението на балансовата стойност. От всички доказателства по делото, както и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно – счетоводната експертиза е видно, че към 31.12.2012 г., 31.12.2013 г., 31.12.2014 г., 31.12.2015 г. и 31.12.2016 година са извършени обезценки на инвестиционния имот на жалбоподателя, включително земя, сгради и подобрения към сгради и същите са отразени в счетоводните регистри на Дружеството.

МСФО изискват извършването на проверка за обезценка на инвестиционния имот на Дружеството в края на всеки отчетен период и по отношение на инвестиционните имоти е прилагало счетоводна политика, която правилно е съобразена с изискванията на МСФО за извършване на обезценка и за оповестяването и във финансовите отчети като вещото лице е изградило тези свои изводи на база приложените по делото доказателства- заверени финансови отчети,

в които извършените обезценки са надлежно оповестени, в съответните приложения към отчетите, подробно описани от вещото лице и счетоводната политика на жалбоподателя е съобразена с изискванията на МСФО и въпросните обезценки на активите са извършени именно на база тези изисквания. Наред с това, пак заключението на вещото лице З. се установява, че „А.“ действително е извършило обезценки на недвижимите си имоти към края на всяка година, включена в ревизирания период и тези обезценки се основават на данни от независими експертни оценки за справедливата стойност на имотите, което се потвърждава и от представените по делото Доклади за оценки, като към края на всяка година, включена в ревизирания период са извършени действително обезценки и същите са отразени и осчетоводени в счетоводните регистри на дружеството по сметки и по начин, подробно описани в заключението на вещото лице, при което е налице извършени действителни обезценки на недвижимите имоти и са отразени и оповестени във финансовите отчети. Вещото лице посочва още, че Данък недвижими имоти на земята е общо в размер на 174 557,10 лв. за процесния период, ако се приеме, че данъчната основа за неговото изчисление е отчетната стойност на земята, след приспадане на обезценката ѝ към 1-во число на съответната година; Данъкът е с 91 196,05 лева по-малко, в сравнение с този, изчислен в ревизионния акт, Данък недвижими имоти на сградата и подобренията е общо в размер на 1 337 358.99 лева за процесните периоди, ако се приеме, че данъчната основа за неговото изчисление е данъчната оценка на имота, тъй като тя е по-висока от отчетната стойност, намалена с обезценката; Данъкът е с 57 693,00 лв. по-малко, в сравнение с този, изчислен в ревизионния акт.

ЗМДТ борави със собствено понятие за отчетна стойност на активите- в разпоредбата на § 1 т.17 от ДР на ЗМДТ, според която <https://web6.ciela.net/FilterPractices/FilterSubItems?practiceButtonText=85:%20т.%2017;&documentId=2134174720&act=ЗАКОН%20ЗА%20МЕСТНИТЕ%20ДАНЪЦИ%20И%20ТАКСИ> "Отчетна стойност" е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане.

В конкретния случай основният спорен въпрос по делото е дали дружеството е извършило обезценка на активи и дали те са оповестени/ декларирани пред органите по приходите и от там каква е данъчната основа за определяне на Данък недвижими имоти, както и кога е станало оповестяването на обезценката / кога същата е станала достояние на органите по приходите.

Следва да бъде посочено, че установяване на действителното задължение на задълженото лице е необходимо да се установи дали то е извършило действителна обезценка на недвижимите имоти и тази обезценка дали е била отразена в счетоводството и финансовите отчети на лицето към 1 януари на съответната година и ако е така, тя следва да бъде взета предвид за определяне на отчетната стойност на съответните имоти- в този смисъл е практиката на ВАС, отразена и в **Решение № 1244/30.01.2019 година по адм. дело №9082/2018 година**, в което е посочено ,че след като отчетната стойност на имотите е нормативно регламентирана, то съответните задължения за данъка и таксата следва да се определят на база на обективните данни за отчетната стойност, включително и тези за действителните размери на извършената преоценка. В Решение № 10331/28.07.2020 година по адм. дело № 5417/2020 година, в Решение №13666/15.10.2019 по адм.дело №3637/2019 година, в Решение № 6139/23.04.2019 година, в Решение № 8992/07.07.2020 година по адм. дело № 13122/2019 година и редица други е прието ,че данъчната оценка на недвижимите имоти що се касае до компонента „ отчетна стойност“ се определя въз основа на обективните стойности на този компонент към 1 януари на

съответната година и извършената обезценка или преценка следва да бъде взета предвид при условие, че тя е намерила действително отражение в счетоводството на лицето и неговите финансови отчети към 1 януари на съответната година.

При казаното по-горе в решението извършените обезценки на активите /недвижими имоти са намерили отражение в счетоводството на жалбоподателя и във финансовите отчети на дружеството за ревизираните периоди, като са намалили съответно отчетната стойност и данъчната оценка на имотите и същите обезценки като отразени надлежно в счетоводните документи на жалбоподателя е следвало да бъдат взети предвид по време на ревизията, като задълженията за данък върху недвижимите имоти следва да бъдат определени в съответствие с обезценената стойност на имотите, които в конкретния случай от заключението на вещото лице З./ в съответствие с установените счетоводни данни за извършената обезценка на активите, вещото лице е изчислило размера на данък върху недвижимите имоти като е приложил данъчната основа, предвидена в закона/ именно за данъка- върху високата стойност от отчетната стойност след начислената счетоводна обезценка и данъчната оценка.

От доказателствата по делото също е установено, че жалбоподателят не е подал своевременно коригиращи декларации за извършената обезценка на недвижимите имоти, в които да декларира намалението на отчетната стойност с извършените обезценки. В този смисъл, настоящият съдебен състав намира изразеното становище на адвокат Р., че неподаването на декларация за извършените обезценки от страна на жалбоподателя го обвързва и той следва да понесе неблагоприятните последици от това свое поведение, защото никой не може да черпи права от собственото си неправомерно поведение за неоснователно. Вярно е, че жалбоподателят действително не е декларирали своевременно извършените и осчетоводени обезценки на недвижимите имоти, но според представените писмени доказателства и заключението на вещото лице З. жалбоподателят е подал Декларация за извършените обезценки на дата 29.03.2018 година и за тези обезценки и допълнително е предоставил информация за същите обезценки с Писмо от 12.04.2018 година и макар жалбоподателят да не е декларирали своевременно действително извършените обезценки, той е представил тази информация в хода на ревизионното производство и тя е следвало да бъде взета предвид от ревизиращите органи при установяване на задълженията за данък недвижими имоти.

Според трайно установената съдебна практика на ВАС" декларирането има значение и е обвързващо, но само дотолкова, доколкото декларираните данни не бъдат опровергани с допустими доказателствени средства в съдебно или административно производство/ **Решение № 379/10.01.2018 година по адм. дело № 11339/2016 година, Решение № 6920/28.05.2018 година и адм. дело № 13945/2016 година, Решение № 14085/22.10.2019 година по адм. дело № 5909/2019 година.** На тази плоскост, настоящият съдебен състав не споделя твърдението на адвокат Р., че дружеството е било обвързано от подадените от него декларации и след като не е декларирали по надлежния ред извършените обезценки на активите /недвижимите имоти, то то не може да се позовава на тази обезценка, защото декларираните данни от жалбоподателя са опровергани не само в административното, но и в хода на съдебното производство, при което извършените обезценки на недвижимите имоти е следвало да бъдат взети предвид от органите по приходите при определяне на дължимия данък, защото тази обезценена стойност представлява отчетната стойност недвижимите имоти по силата на §1, т.17 от ДР на ЗМДТ, но това не е сторено от страна на органите по приходите. Неоснователно е и твърдението на процесуалния представител на ответника по жалбата-адвокат Р. и отразеното в РА и в Решението на Кмет на Столична община, че жалбоподателят е намалил отчетната

стойност на недвижимите имоти с начислената амортизация, защото на първо място, процесуалният представител на ответника по жалбата не оспорва извършената обезценка, а дори признава извършената такава от страна на жалбоподателя, нито оспорва изчислената от вещото лице обезценка на стойността на недвижимите имоти представляваща тяхната отчетна стойност. На второ място, от заключението на вещото лице З. се установява, че амортизациите на недвижимите имоти са начислявани в отделни сметки, като в отговор на задача №3 вещото лице е изчислило обезценената стойност на първоначално счетоводно завеждане, намалена с извършената обезценка, без да приспада никакви амортизации, като то не е намалило отчетната стойност с амортизации и вещото лице изрично е посочило в заключението си, че балансовата стойност, а не отчетната стойност на активите се формира след приспадане на амортизации и вещото лице е изчислило отчетната стойност на земята и сградите, представляваща тяхната обезценена стойност и съобразно тази стойност е изчислило и задълженията за данък върху недвижимите имоти за годините, включени в ревизионния период, като този размер, посочен от вещото лице, настоящият съдебен състав намира за съответен. Въз основа на това дължимият данък за недвижими имоти за процесните периоди следва да бъде определен въз основа на заключението на вещото лице, като за 2013 година – за земята 47 914.26 лева/ като завишението на данъка е с 5 236.37 лева/ установен като разлика между установеното с ревизионния акт задължение в размер на 53 150.63 лева и установеното от вещото лице в размер на 47 914.26 лева/, за сградата и подобренията -270 201.10 лева/ като тук констатираното завишение от вещото лице е в размер на 4 828.07 лева/ при установено от органите по приходите- 275 029.17 лева/ общият размер на задължението за данък върху недвижимите имоти по заключението на вещото лице за 2013 година възлиза на 318 115.36 лева, от която внесена сума в размер на 327 945,28 лева, при което се явява надвнесена сума в размер на 9 829.92 лева, при което установената от страна на органите по приходите сума за внасяне в размер на 234.52 лева не се дължи, както и лихвата за забава в размер на 116.20 лева към дата 19.09.2018 година/ тъй като няма публично държавно вземане, което да не е платено в срок.

За 2014 година, дължимият данък за недвижими имоти за земята според заключението на вещото лице З. / който размер настоящият съдебен състав намира за правилен/ е в размер на 47 390,52 лева/ като същият е завишен с 5 760.11 лева при установен от органите по приходите в размер на 53 150.63 лева, за сградата и подобренията – данъкът е в размер на 270 201.10 лева/ при установен от органите по приходите – 275 029.17 лева като завишението е в размер на 6 209.96 лева и на база на това общият размер на задължението за данък недвижими имоти за 2014 година възлиза на 317 591.62 лева, от които внесени 328 197.04 лева, като е внесена и съответната лихва в размер на 72.79 лева/ като по отношение на 2014 година с ревизионния акт не са установени задължения за довносяне .

За 2015 година размерът на ДНИ възлиза - за земята -27 351.25 лева, за сградата и подобренията – в размер на 267 471.80 лева или общият размер на задължението за данък недвижими имоти за 2015 година възлиза на 294 823.05 лева, от които внесени 330 671.30 лева/ като в ревизионния акт за 2015 година не са установени задължения за довносяне, както и лихва защото такава е внесена в размер на 909.90 лева, изчислена към 19.09.2018 година / датата на издаване на ревизионния акт/.

За 2016 година, дължимият данък за земята е в размер на 25 379.88 лева, а за сградата и подобренията в нея - 266 107.15 лева или общият размер на данък недвижими имоти за 2016 година е в размер на 291 487.03 лева, от които внесени от жалбоподателя 2 263.48 лева и остатък за внасяне в размер на 289 223.55 лева/

при установен в РА размер на задължението -332 440.91 лева, а размерът на лихвата за забава от установен 68 985.53 лева към 19.09.2018 година възлиза на 50 373,11 лева към датата на издаване на РА 19.09.2018 година.

За 2017 година размерът на данъка за земята според вещото лице е 26 521.19 лева, на сградата и подобренията в нея – 264 742.49 лева или общият размер на ДНИ за 2017 година възлиза на 291 245, 68 лева, като същата сума не е внесена и същата се дължи ведно с лихвата за забава изчислена към датата на издаване на ревизионния акт -19.09.2018 година 21 197.91 лева.

Правната уредба на местните такси се намира в Глава трета- Местни такси на ЗМДТ, а в раздел първи е регламентирана таксата за битови отпадъци. На общините е предоставено правото да събират местни такси, подробно и изрично изброени, измежду които и такса за битови отпадъци- чл.6 от Закона. Легално определение на понятието „битови отпадъци” е дадено в разпоредбата на параграф 1, т.7 от ДР на ЗМДТ, според която „битови отпадъци” са тези, които се получават в резултат на жизнената дейност на хората по домовете, дворните места, в административните, социалните и други обществени сгради. Законодателят е приравнил изрично към тях и отпадъците от търговските обекти, занаятчийските дейности, предприятията, обектите за отдих и забавление, когато нямат характер на опасни отпадъци и в същото време тяхното количество или състав няма да попречи на третирането им съвместно с битовите. В чл.9 от Закона на местните данъци и такси е предоставено правото на Общинския съвет да приема Наредба за определянето и администрирането на местните такси и цени на услуги, като от 01.01.2003 година събирането на местните такси е предоставено на съответната общинска администрация, като по този начин приходите от местни такси постъпват в бюджета на съответната община. Видът на местните такси е определен в чл.7 от Закона- прости и пропорционални.

В чл.62 от ЗМДТ е посочено, че таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. По този начин законодателят е диференцирал отделно три вида услуги- сметосъбиране и сметоизвозване, обезвреждането на отпадъците в депа или други съоръжения на битови отпадъци и поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване. Размерът на таксата се определя по отделно за всяка една от предоставените услуги- събиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Съгласно чл.66 от Закона, таксата е в годишен размер за всяко населено място с решение на Общинския съвет въз основа на План-сметка за всяка дейност, включваща необходимите разходи за, осигуряване на съдове за съхраняване на битовите отпадъци - контейнери, кофи и други. Легално определение на „Съдове за битови отпадъци” е дадено в параграф 1, т.9 от ДР на Закона за местните данъци и такси, според която съдове за битови отпадъци са контейнери, кофи, кошчета на обществени места, в които се изхвърлят битови отпадъци, както и полиетиленови чувалчета за разделно събиране, /събиране на битовите отпадъци и транспортирането им до депата или други инсталации и съоръжения за обезвреждането им, за проучване, проектиране, изграждане, поддържане, експлоатация, закриване и мониторинг на депата за битови отпадъци или други инсталации или съоръжения за обезвреждане на битови отпадъци, почистване на уличните платна, площадите, алеите, парковете и другите територии от населените места, предназначени за обществено ползване, границите на районите и видът на предлаганите услуги почл.62/ посочени по горе/ в съответния район, както и честотата на сметоизвозване се определят със Заповед на Кмета на общината и се

обявяват публично до 30 октомври на предходната година, а за имоти, намиращи се извън районите, в които общината е организираща събиране и извозване на битови отпадъци, се събира такса за ползване на депо за битови отпадъци и/или за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване. Данъчно задължени лица за заплащане на такса битови отпадъци са лицата по чл.11/аргумент от изричното препращане на чл.64 от ЗМДТ- а това са според чл.11 от ЗМДТ са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти, собственикът на сграда, построена върху държавен или общински поземлен имот, при учредено вещно право на ползване, данъчно задължен е ползвателят, а при концесия данъчно задължен е концесионерът. В чл.10 от ЗМДТ е посочено, че с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по [чл. 8, т. 1](#) от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон, В следващите алинеи на чл.10 от ЗМДТ са визирани изключенията за облагане с данък върху недвижимите имоти-не се облагат с данък поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии, поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост и земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия ѝ терен, както недвижимите имоти с данъчна оценка до 1680 лева включително.

От своя страна, легално определение на понятието „жилищна сграда“ е дадено в параграф 1, т.29 от ДР на ЗУТ, според която "Жилищна сграда" е сграда, предназначена за постоянно обитаване, и се състои от едно или повече жилища, които заемат най-малко 60 на сто от нейната разгъната застроена площ, а "Жилище" е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. **По силата на чл. 21.ал. 1** от ЗМДТ „Данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2.“

Настоящият съдебен състав намира, че тук е мястото да се направи разграничение между понятието „такса“ и „данък“. Таксите са вид публично държавно вземане, подобно на данъците и те се определят едностранно от държавата, но за разлика от данъците, при тях е налице насрещна престация под формата на услуга. За разлика от гражданскоправните вземания не винаги има еквивалентност между същността на таксата и стойността на услугата. При определянето на таксите, подобно на данъците, се използва властническият метод на правно регулиране. Плащането им е скрепено с държавна принуда. Данъкът е парично невъзвръщаемо и едностранно установено плащане в полза на държавата, неизпълнението на което също е скрепено с държавна принуда, но за разлика от таксите, при данъците не е необходимо извършването на насрещна престация от страна на държавата, докато при таксата основно и същественото е, че държавата дължи на данъчно задълженото лице насрещна престация под формата на услуга. И данъкът и таксата, са финансови плащания, методът на правно регулиране е властнически, но таксата има възмезден характер (плаща се за получаването на услуга).

От събраните доказателства и предвид обстоятелството, че имотът на жалбоподателя е нежилищен и е данъчно задължено лице по смисъла на чл.64 от ЗМДТ във връзка с чл.11 от ЗМДТ и дължи Такса битови отпадъци за имотите си. В

чл.67,ал.1 от ЗМДТ е посочено/ пак в редакцията, действаща към ревизираните периоди е посочено, че таксата се определя в левове според количеството на битовите отпадъци. В алинея втора на текста е посочено, че когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал. 1, размерът на таксата се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет, като при определяне размера на таксата в зависимост количеството на битовите отпадъци се включват разходите по [чл. 66, ал. 1, т. 1, 2 и 3](#). Таксата за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в населените места се определя в левове на ползвател или пропорционално върху основа, определена от общинския съвет и се заплаща по ред, определен от общинския съвет.

Не се събира такса за-услугата по [чл. 62, т. 1](#) и дейността по третиране на битовите отпадъци - част от услугата по [чл. 66, ал. 1, т. 2](#), за имоти, които попадат в райони, в които тези услуги не се предоставят от общината, услугата по [чл. 62, т. 1](#) и дейността по третиране на битовите отпадъци - част от услугата по [чл. 66, ал. 1, т. 2](#), когато имотът е незастроен или не се ползва през цялата година и е подадена декларация по образец и ред, определени с наредбата по [чл. 9](#), от задълженото лице до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота, услугата по [чл. 62, т. 1](#), когато задължените лица са сключили договор за обслужване с лица, получили регистрационен документ по [Закона за управление на отпадъците](#) за събиране и транспортиране на битовите отпадъци до съответните съоръжения и инсталации, и са декларирали по ред, определен с наредбата по [чл. 9](#), това обстоятелство до 31 октомври на предходната година в общината по местонахождението на имота.

В чл.18 от Наредбата за определяне на местни такси и администрирана не цени на услуги предоставяни от Столична община е посочено, че Такса за битови отпадъци се заплаща за услугите по събиране, извозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. Таксата се определя в годишен размер с решение на Столичния общински съвет ежегодно въз основа на одобрена план-сметка, включваща необходимите разходи за всяка дейност поотделно. Когато до края на предходната година Столичният общински съвет не е определил размера на таксата за битови отпадъци за текущата година, таксата се събира на база действащия размер към 31 декември на предходната година. Таксата се заплаща от собственика на имота, а при учредено вещно право на ползване - от ползвателя. При концесия таксата се заплаща от концесионера. Не се събира такса за битови отпадъци за имоти публична общинска собственост. Собственикът на сграда, построена върху държавен или общински поземлен имот, заплаща такса за битови отпадъци и за този имот или съответната част от него. За имот държавна или общинска собственост, таксата за битови отпадъци се заплаща от лицето, на което имотът е предоставен за управление. Не се събира такса за битови отпадъци за услугите предоставени на молитвени домове, храмове и манастири, в които се извършва богослужбна дейност от законно регистрираните вероизповедания в страната. В чл.19 от Наредбата/ в редакцията, действаща към процесните периоди е посочено, че до 30 септември кметовете на райони изпращат в Дирекция "Икономика и търговска дейност" - Столична община предложения за границите на районите, в които ще се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване и въз основа на постъпилите предложения по ал. 1 в срок до 30 октомври на предходната година кметът на Столична община издава заповеди, определящи границите на районите, в които ще се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване, вида на

предлаганите услуги и честотата на сметоизвозване. Заповедите се обявяват публично чрез районните администрации и в Интернет сайта на Столична община. По аргумент от нормата на ал.5 -за имоти на предприятия и граждани, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, се събира такса за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в размер пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите на предприятията, респ. на данъчната оценка на имотите на гражданите. В чл.20 от Наредбата е визирано, че Такса за битови отпадъци се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи, като таксата се администрира и събира от Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" - Столична община. По силата на чл.21 от Наредбата за новопридобити имоти такса за битови отпадъци се събира от началото на месеца, следващ придобиването на имота. В чл.22 от Наредбата е доуточнено, че Такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя: според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване; чрез пряко договаряне; пропорционално в промили. В чл.23,ал.1 от Наредбата е посочено, че <https://sofia.obshtini.bg/list?action=inlinks&uniqueId=243444&pld=33844368>(Изм. и доп. - Решение № 313 по Протокол № 19 от 28.06.2012 г.) за определяне на такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията, попадащи в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, по реда на чл. 22, т. 1 предприятията подават в срок от 1 октомври до 30 ноември на предходната година до кмета на Столична община чрез Дирекция "Икономика и търговска дейност" декларация по образец ([Декларация № 1](#)) в два екземпляра за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през годината. В седемдневен срок от подаване на декларацията по ал. 1 Дирекция "Икономика и търговска дейност" изпраща екземпляр от нея в Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" за изчисляване размера на дължимата такса за битови отпадъци и в Столичен инспекторат - за контрол.

Столичният общински съвет определя размера на таксата за битови отпадъци на един съд за една година за всеки район на Столична община при определена честота на сметоизвозване в левове, в зависимост от вида и обема на съда, като цена на услугите по сметосъбиране и сметоизвозване, и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци. Освен таксата по ал. 3 предприятията заплащат и такса за услугата по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в размер, пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите.**Член. 26.ал.1, от Наредбата** (Доп. - Решение № 26 по Протокол № 56 от 28.01.2010 г., в сила от 1.01.2011 г.) постановяване, че <https://sofia.obshtini.bg/doc/251494/0/?accessCode=7KIDBdrxITRRwwYDu0eTag==> Извън случаите на чл. 23 и чл. 24 такса за битови отпадъци на нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

От доказателствата по делото и видно, че в периода 01.01.2013 година-31.12.2017 година, жалбоподателя е подал декларация по чл.23,ал.1 от Наредбата за нежилищен имот, находящ се в [населено място], район „Т.“, [улица], № 2. По аргумент от нормата на чл.67,ал.2 от ЗМДТ и чр.26, ал. от НОАМТЦУСО таксата за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетната стойност на имота. Настоящият

съдебен състав намира, че неправилно органите по приходите първо са определили отчетната стойност на недвижимите имоти и на второ място неправилно са определили Такса битови отпадъци на основание чл.67,ал.2 от ЗМДТ, защото общият принцип за определяне на ТБО се съдържа в ал. 1 на чл.67 от ЗМДТ и предвижда, че размерът на таксата се определя в левове, според количеството на битовите отпадъци.При изчисляване размера на задължението на дружеството е приложен редът по [чл. 67, ал. 2 от ЗМДТ](#) и таксата е определена пропорционално върху по-високата стойност от данъчната оценка и отчетната стойност на нежилищния имот.Но пристъпването към този ред за изчисляване се налага, когато не може да се установи количеството на битовите отпадъци по ал. 1. Следователно водещото правилно на [ЗМДТ](#) е ТБО да се определя според количеството на битовите отпадъци. Само по изключение, и когато обективно не може да се установи тяхното количество, размерът на таксата следва да се определя в левове на друга основа.

В настоящия случай органите по приходите не са представили доказателства относно обективната невъзможност да се определи количеството отпадъци, което да води до определянето им по вторичния начин - като промил върху избраната от СОС основа - по високата стойност от данъчната оценка и отчетната стойност на недвижимия имот.За да може количеството на битови отпадъци, генерирани от определен недвижим имот, да бъде изчислено съгласно законовата разпоредба, същият следва да е снабден с индивидуални съдове за събиране и съхраняване, а от доказателствата по делото е видно, че жалбоподателят за всяка от процесните години е депозирал 5 броя декларации по чл.23 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги предоставяни от Столична община, от които е видно, че през процесните периоди жалбоподателят е разполагал с 10 броя съдове за битови отпадъци , тип” Бобър” 1100 литра седем пъти седмично.,а това означава, че по отношение на ТБО на дружеството, следва да се приложи критерият количество на отпадъците. При наличие на обективна възможност за изчисляване стойността на задължението по реалното количество битови отпадъци генерирани при ползването на недвижимия имот, определеният в РА размер на ТБО въз основа на отчетна стойност/ посочена от органите по приходите, в която не е включена извършената обезценка на недвижимите имоти/ е в разрез с правилото на разпоредбата на [чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ](#). По делото не се представиха доказателства относно наличието на обстоятелствата, които обосновават прилагането на ал. 2 на [чл. 67 от ЗМДТ](#) в относимата редакция към процесните периоди. **В РЕШЕНИЕ № 3473 ОТ 11.03.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 11560/2018 Г., VIII ОТД. НА ВАС** е посочил, че административният орган не е изпълнил приетото в [чл. 67, ал. 1 ЗМДТ](#), че може лицето да избира реда за определяне на тази такса според количеството. Съдът е приел за основателни възраженията на жалбоподателя, че редът, по който се определя ТБО противоречи на [чл. 67, ал. 1 - 3 ЗМДТ](#), а способите по [чл. 67, ал. 1 и 2 ЗМДТ](#) за определяне размера на ТБО не се прилагат алтернативно, а при условията на евентуалност - в посочената от закона последователност и в този смисъл съдът се е позовал на константната съдебна практика на ВАС - решения по адм. дела № 601/2018 г., № 7798/2018 г., № 9068/2017 г., № 903/2016 г., № 2521/2015 г., № 7483/2014 г., № 1650/2014 г. В тази връзка в съдебното решение се излагат мотиви, че за прилагане на способа по [чл. 67, ал. 1 ЗМДТ](#) е необходимо подаването на нарочна декларация от задълженото лице в срок, определен в Наредба, приета от съответния общински съвет.

В конкретния случай, по делото не се съдържат доказателства защо при наличие на заявени 10 броя съдове за отпадъци, на жалбоподателя не е определена основата за облагане на база количеството отпадъци , а пропорционално, както и

доказателства за причината за определяне на таксата за битови отпадъци по реда на чл.67,ал.2 от ЗМДТ вместо по ал. 1.

Между страните няма спор, че Столична община е предоставяла и трите вида услуги по [чл. 62 ЗМДТ](#), както и, че са налице Заповеди на Кмет на Столична община по [чл. 63, ал. 2 ЗМДТ](#) за определяне вида и границите на районите, в които се предоставят от общината трите вида услуги, а също и че е налично регионално депо за отпадъците, както и че налице изрична правна норма в Наредбата – чл.22 , според която Такса за битови отпадъци за нежилищни имоти на предприятията се определя според количеството на битовите отпадъци съобразно вида и броя на съдовете за съхраняването им и честотата на сметоизвозване.

От доказателствата по делото, както и от заключението на вещото лице,изготвило съдебно-техническата експертиза/ основна,неоспорена от страните,която настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвена е видно, че за всички процесни години и по отношение на процесния имот на жалбоподателя чрез сключени договори със специализирани фирми за предоставяне на тези услуги Столична община е заплащала извършени услуги за сметосъбиране и сметоизвозване,услуги по обезвреждане на битови отпадъци в депа или в други съоръжения и поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в имота на жалбоподателя , а всички тези дейности услуги са извършвани ежедневно от наетите фирми, като са съставени и подписвани всички необходими документи за установяването им. Наред с това от заключението по допълнителната съдебно-техническа експертиза, неоспорена от страните ,което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвена е видно , че за всички процесни периоди таксата за битови отпадъци, така както е определена в РА е няколко пъти по-голяма спрямо дела на отпадъците, генерирани от „А.”в общите количества отпадъци, генерирани на територията на Столична община и така таксата за битови отпадъци, установена на жалбоподателя и съотнесена към планираните разходи на Столична община се явява между 2.1 пъти 2.8 пъти/ 210%-280% по голяма спрямо дела на действително генерираните отпадъци от [фирма] през годините- за 2013 годита-2.1 пъти, за 2014 година-2-.7 пъти , за 2015 година-2.8 пъти, за 2015 година-2.8 пъти, за 2016 година- 2.7 пъти, за 2017 година-2.6 пъти и съотнесени към фактическите разходи на Столична община за услугите по чл.62 от ЗМДТ и този размер е непропорционален, тъй като не просто се отличава от съответстващия дял на генерираните отпадъци, но и го превишава няколко пъти и при това въпросното превишение не е инцидентно в отделни години, съществува трайно в целия ревизиран период, като таксата винаги е в повече от два пъти по-голяма от дела на [фирма] в генерираните отпадъци. Следва да бъде посочено,че член 15 от Директива 2006/12/ЕО на Европейския парламент на Съвета от 5 април 2006 година относно отпадъци, наречена“Рамковата директива/относно отпадъците е въведен принципът, „ замърсителят плаща“, като изисква разходите за обезвреждане на отпадъците да бъдат понасяни от притежателя на отпадъци,който ги генерира, като този принцип се прилага и по отношение на публични такси за битови отпадъци/ както и таксата за битови отпадъци у нас. В Практиката на СЕС по приложението на чл.15 от Директивата се посочва ,че при настоящото ниво на хармонизация на правото на съюза липсва правна уредба, приета на основание чл.192 от ДФЕС, която да налага на държавите членки точно определен метод на финансиране на разходите за обезвреждане на битовите отпадъци, така че по избор на държавите членки то може да се осигури чрез такса, чрез друг вид насрещно задължение или по какъвто е и да е друг начин и макар държавите – членки да разполагат със широко право на преценка за определяне на реда и условията за

изчисляване на таксите за такива дейности, националната съдебна юрисдикция трябва да определи въз основа на изложените пред нея фактически и правни обстоятелства дали исканата цена и допълнителната такса не водят до начисляване на няколко „ притежатели на явно нъсъизмерими разходи спрямо обема или естеството на отпадъците, които те могат да генерират и за таи цел националният съд трябва да взема предвид. **За тази цел националната юрисдикция по-специално може да вземе предвид критерии, свързани с вида на заеманите от ползвателите недвижими имоти, площта и предназначението на тези имоти, възможността на „притежателите“ да генерират отпадъци, обема на предоставените на ползвателите контейнери и честотата на събиране, доколкото тези показатели могат да се отразят пряко на размера на разходите за управление на отпадъците/ Решение на СЕС от 30 март 2017 година по дело C-335/16 година.**

В контекста на цитираното решение, следва да бъде посочено, че макар и държавите-членки да имат широка свобода относно критериите, по които да определят дължимите такси за отпадъци, все пак определената такса не може да бъде систематично и продължително много непропорционална на количествата отпадъци, генерирани от лицето и когато фактическите обстоятелства сочат на такава продължителна съществена непропорционалност, този съд трябва да приложи принципа-„замърсителят плаща“ и намали размера и до нейния относително пропорционален размер. На тази плоскост за 2013 година, сумата на таксата за битови отпадъци на жалбоподателя следва да бъде определена съобразно заключението на вещото лице в размер на 292 725.89 лева/ като установеното с РА задължение в размер на 688 899.37 лева, внесената сума е в размер на 604 054.08 лева, при което няма невнесена сума, която да бъде предмет на установяване, а дължимата сума от 84 845.29 лева и лихва в размер на 41 333.59 лева не се дължат.

За 2014 година, според заключението на вещото лице по допълнителната-съдебно техническа експертиза, размерът на таксата за битови отпадъци възлиза на 268 852.80 лева при установена с РА сума в размер на 723 938.31 лева, внесена сума от страна на жалбоподателя 728 292.66/ при което няма установено задължение за довносяне./ в РА по отношение на този процесен период не е посочена сума за внасяне.

За 2015 година, пропорционалната такса за битови отпадъци според заключението на вещото лице е в размер на 262 032.31 лева/ който размер настоящата съдебна инстанция намира за относително пропорционален, а с РА са 2016 година са установени задължения в размер на 735 743.22, от които внесена сума в размер на 735 743.22 лева и лихва в размер на 594.55 лева / за 2015 година няма установени задължения за довносяне.

За 2016 година, относително пропорционалният размер на такса битови отпадъци възлиза на 279 634 лева, от която внесена сума в размер на 23 021.98 лева/ към датата на издаване на РА. От заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза, неоспорено от страните е видно, че след издаване на РА, но преди издаване на решението на Кмет на Столична община с банкови извлечения от 01.10.2016 година е внесена сума в размер на 97 791.50 лева с основание за плащане ТБО -2016 година, на 25.10.2016 година част от ТБО за 2016 година в размер на 97 791.50 лева, на 30.11.2018 година – ТБО – част 2016 година в размер на 97 791.50 лева и след издаване на Решението на Кмет на Столична община-07.12.2018 година на дата 21.12.2018 година е внесена още сумата от 97 791.50 лева / като общата сума внесена Такса битови отпадъци от страна на жалбоподателя възлиза на 391 166 лева. Установеното с РА задължение

е в размер на 749 816.73 лева, при което не е налице незаплатена такса битови отпадъци за 2016 година, Ревизионният акт следва да бъде изменен като установената ТБО в размер на 749 816.73 лева бъде определена на 279 634 лева, както и установената лихва за забава в размер на 158 051,87 лева следва да изменена на 48 706,82 лева към 19.09.2018 година.

За 2017 година размерът на относително пропорционалната такса битови отпадъци е в размер на 264 810 лева, заплатени от страна на жалбоподателя 0 лева, при което дължимата сума за довносяне от страна на жалбоподателя е в размер на 264 810 лева. Ревизионният акт следва да бъде изменен, като установеното с РА задължение в размер на 821 940,99 лева бъде определено на 264 810 лева, както и установената лихва за забава в размер на 90 870,15 лева бъде определена на 19 273,83 лева към 19.09.2018 година.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира ,че обжалваният ревизионен акт следва да бъде ИЗМЕНЕН в посочените по –горе части.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е частично основателна и в негова полза следва да се присъдят разноски съобразно с уважената част от жалбата. Жалбоподателят в производството пред АССГ е защитаван от адвокат Й., но представеното адвокатско пълномощно липсва договорено адвокатско възнаграждение, както и начинът, по който то следва да бъде платено- в брой или по банков път и с представянето на доказателства за заплащане на възнаграждението/ фактури за заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 13177.21 лева и с представянето на списък на разноските по [чл. 80 ГПК](#), не отпада задължението на страната да представи и самия договор, в който е уговорено възнаграждението. Горното е необходимо, за да прецени съдът дали е налице пълно тъждество между договореното и реално заплатеното възнаграждение, а в конкретния случай такива доказателства липсват. Съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка- аргумент от Тълкувателно решение по [Тълкувателно дело № 6/2012 г.](#) на ОС на ГК и ТК и разясненията по т.1 от същото не водят до извод, различен от горния. **В този смисъл е Определение № 10681 от 28.08.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8610/2016 г., VII о., докладчик съдията Д. М..**

Именно поради липса на доказателства за договарянето на адвокатско възнаграждение, както и липсата на доказателства за плащането му в посочения размер , съдът е в невъзможност да установи дали договореният размер съответства на заплатеното адвокатско възнаграждение и на жалбоподателя изобщо не следва да се присъди адвокатско възнаграждение и от там да се обсъжда възражението за прекомерността му. Затова в негова полза следва да се присъди само и единствено заплатената държавна такса в размер на 50 лева по сметката на АССГ и депозити за вещи лица в размер на 1732 лева, като размерът на разноските следва да бъде определен съобразно с уважената част от жалбата в размер на 27,25 ЛЕВА. В полза на ответника по жалбата следва да бъдат присъдени разноски съобразно с отхвърлената част от жалбата , но преди да бъде определен техният размер следва да се обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат Р.. От представения Договор за правна защита и съдействие е виден, че ответникът по жалбата е възложил извършването на правни услуги на адвокат Р., като е договорено, че за оказаната правна услуга се дължи възнаграждение в размер на 20791,62 лева с ДДС/ без ДДС в размер на

17326,35 лева, платено по банков път, за което по делото се съдържат писмени доказателства за извършения банков превод. Съгласно чл.8,ал.1т. 6 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на адвоката е в размер на 17619.73 лева. Тъй като по силата на чл.161 от ДОПК се присъжда възнаграждение само за един адвокат,то възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.2,т. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за дела без определен материален интерес е 500 лева. Съгласно § 2а от ДР на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. (Нов - ДВ, бр. 43 от 2010 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., доп. - ДВ, бр. 84 от 2016 г.)За нерегистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение,като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. В конкретния случай, договореното възнаграждение на адвоката е именно в този размер от 500 лева без ДДС, а и претендираното в настоящото производство в размер на 600 лева с ДДС не е прекомерно и не следва да бъде редуцирано по реда на чл.161 от ДОПК, която норма на специалния ДОПК- чл.161 предоставя право на съда и при липса на искане от страната да присъди по-нисък размер на адвокатското възнаграждение. По аргумент от нормата на чл.161,ал.2 от ДОПК-при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#).В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.Съгласно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за защита по административни дела без определен материален интерес възнаграждението на адвоката в конкретния случай възлиза на на 17619.73 лева без ДДС, а заплатеното възнаграждение от ответника по жалбата е в размер на17326,35 лева без ДДС и е същото не е прекомерно, за да бъде редуцирано. Съгласно § 2а от ДР на Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. (Нов - ДВ, бр. 43 от 2010 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., доп. - ДВ, бр. 84 от 2016 г.)За нерегистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение,като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. На тази плоскост, в полза на ответника по жалбата следва да се присъдят разносик съобразно с отхвърленат част на жалбата в размер на 7630 лева.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната

инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ РЕВИЗИОНЕН АКТ №СФР18-РД-77-76/19.09.2018 година, издаден от Е. К. К.- главен инспектор по приходите при СО и М. Б. С.-главен инспектор по приходите-ръководител на ревизията, потвърден и изменен с Решение № СОАСВ- Д28-41/07.12.2018 година на Кмет на Столична община, В ЧАСТТА на установените задължения за ДАНЪК НЕДВИЖИМИ ИМОТИ за 2013 ГОДИНА- като установения размер на ДНИ ЗА 2013 ГОДИНА в размер на 328 179,80 лева определя на 318 115.36 лева- внесена сума в размер на 327 945,28 лева, надвнесена сума в размер на 9 829.92 лева, за 2014 година ДНИ в размер на 328 197,04 лева определя на 317 591 лева/ дължим данък/, от която внесена сума в размер на 328 197,04 лева и внесена лихва в размер на 72,79 лева/ дължим данък 0 лева/, за 2015 година- установения размер на ДНИ в размер на 330 671,30 лева определя на 294 823,05 лева, от която внесена сума в размер на 330 671,30 лева и лихва в размер на 909,90 лева/ остатък за внасяне – 0 лева/, установеното с РА задължение за ДНИ ЗА 2016 ГОДИНА В РАЗМЕР НА 332 440,91 лева определя на 291 487.03 лева, от които внесени от жалбоподателя 2 263.48 лева и остатък за внасяне в размер на 289 223.55 лева, както и в частта на лихвата за забава- от установени с РА 68 985.53 лева към 19.09.2018 година определя на 50 373,11 лева към датата на издаване на РА- 19.09.2018 година/ общ размер на задължението за 2016 година-339 596,66 лева,УСТАНОВЕНИЯ С РА ДАНЪК НЕДВИЖИМИ ИМОТИ ЗА 2017 ГОДИНА В РАЗМЕР НА 341 316,09 ЛЕВА определя на 291 245,68 лева, установената лихва в размер на 36 264,83 лева определя на 21 197,91 лева към 19.09.2018 година/общ размер на задължението – 312 443,59 лева- дължима като невнесена/, КАКТО И В ЧАСТТА НА УСТАНОВЕНАТА ТАКСА БИТОВИ ОТПАДЪЦИ – КАТО УСТАНОВЕНАТА С РА ТБО за 2013 година- 688 899,37 лева определя на 292 725.89 лева,внесена сума в размер на 604 054.08 лева, остатък за внасяне 0 лева, установения с Решението на Кмет на Столична община размер на лихвата за забава в размер на 40 885,79 лева за 2013 година определя на 0 лева, ЗА 2014 ГОДИНА установения РАЗМЕР НА ТБО - 723 938,31 ЛЕВА ОПРЕДЕЛЯ НА 268 852,80 ЛЕВА, ОТ КОЯТО ВНЕСЕНА 723 938,31 ЛЕВА И ЛИХВА ЗА ЗАБАВА В РАЗМЕР НА 594,55 ЛЕВА / остатък за внасяне -0 лева/, установеният с РА РАЗМЕР НА ТБО ЗА 2015 ГОДИНА В РАЗМЕР НА 735 742,22 ЛЕВА ОПРЕДЕЛЯ НА 262 032,31 ЛЕВА , ОТ КОЯТО ВНЕСЕНА 735 743,22 ЛЕВА И ЛИХВА ЗА ЗАБАВА В РАЗМЕР НА 25 192,158 ВНЕСЕНА,ОСТАТЪК ЗА ВНАСЯНЕ 0 ЛЕВА/, за 2016 година установения с РА РАЗМЕР на ТБО В РАЗМЕР НА 749 816,73 ЛЕВА ОПРЕДЕЛЯ НА 279 634 ЛЕВА, ОТ КОЯТО ВНЕСЕНА 391 166 лева, ОСТАТЪК ЗА ВНАСЯНЕ- 0 ЛЕВА, КАКТО И В ЧАСТТА НА УСТАНОВЕНАТА ЛИХВА ЗА ЗАБАВА ЗА ТБО ЗА 2016 ГОДИНА, КАТО УСТАНОВЕНИЯ С РА РАЗМЕР НА ЛИХВАТА КЪМ 19.09.2018 ГОДИНА В РАЗМЕР НА 158 051,87 ЛЕВА / изменен с Решението на Кмет на

Столична община на 154 238,99 лева/ОПРЕДЕЛЯ НА 48 706,82 лева към 19.09.2018 година, установения размер на ТБО за 2017 година с РА от 821 940,99 лева ОПРЕДЕЛЯ НА 264 810 ЛЕВА, внесена сума 0 лева и дължима сума в размер на 264 810 лева, както и в частта на установената лихва за забава - като установения с РА РАЗМЕР НА ЛИХВАТА ЗА ТБО ЗА 2017 ГОДИНА ОТ 90 870,15 ЛЕВА ОПРЕДЕЛЯ НА 19 273,83 ЛЕВА КЪМ 19.09.2018 ГОДИНА.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ „ОДОП „ ПРИ ЦУ НА НАП- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма] ГР. С. СУМАТА ОТ 27,25 лева- РАЗНОСКИ СЪОБРАЗНО УВАЖЕНАТА ЧАСТ ОТ ЖАЛБАТА, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ДИРЕКЦИЯ“ОДОП“.

ОСЪЖДА [фирма] ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ“ОДОП“ СУМАТА ОТ 7630 ЛЕВА РАЗНОСКИ СЪОБРАЗНО С ОТХВЪРЛЕНАТА ЧАСТ ОТ ЖАЛБАТА.

На основание чл.138 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: